

forskellige Højde i Byerne og paa Landet; dog mener man for det første, at Principets Anvendelse ikke kan begrænses til de forholdsviis faa, om end meget omfattende Klasser af Tjenestemænd, overfor hvilke det nu er anvendt, men bør udvides til at være almindeligt gældende, og for det andet, at der bør foretages visse Forandringer i de Regler, hvorefter Principet nu er bragt til Udførelse.

Kommissionen foreslaar, at der for selve Lønningen kun gives én Sats for hele Landet, men at Tjenestemænd, der har deres Tjenestested i Byerne, faar et ikke pensionsgivende Stedstillæg, hvis Størrelse er forskelligt efter Tjenestestedet.

Idet der med Hensyn til Enkelthederne henvises til selve Forslaget (Kapitel 4), skal her bemærkes følgende:

Det foreslaas, at Stedstillæg ydes efter tre forskellige Satser, saaledes at den højeste Sats gælder for det Omraade, der nu i Almindelighed betegnes som Hovedstaden (København, Frederiksberg og Gentofte Kommuner), den mellemste Sats gælder for de Købstæder, der ifølge Folketællingen 1916 havde over 15 000 Indbyggere, og den laveste Sats for Købstæder og Stationsbyer med 2000—15 000 Indbyggere.

I Forhold til den nuværende, for Told- og Trafiketaterne bestaaende Ordning er den væsentligste Forskel i Klassificeringen, at Grænsen ved 1000 Indbyggere er ophævet, og at de største Provinsbyer er udskilt som en særlig Klasse efter Grænsen 15 000 Indbyggere. Endvidere bortfalder Bestemmelsen om, at Folketallet hvert 5. Aar af sig selv regulerer Lønnen. Man har overhovedet nærmest været tilbøjelig til at skærpe Betingelserne for Retten til Stedstillæg, og naar Grænsen ved 2000 Indbyggere er foreslaaet opretholdt, har det for flere Byers Vedkommende kun været af den Grund, at man ikke har ment det rigtigt at bryde for stærkt med den nu gældende Ordning. Ved at aabne Mulighed for, at der ved Finansloven kan foretages Forandringer i Byernes Gruppering, er der givet Hovedreglerne den fornødne Elasticitet.

Ved Fastsættelsen af Satserne for Stedstillæget er man gaaet ud fra følgende Betragtninger.

Den samlede Udgift til Husleje og til kommunal Skat vil efter Forholdene i 1916, og idet Huslejen for Landdistrikterne ansættes efter Skøn, stille sig omtrent paa følgende Maade for en Indtægt af henholdsvis 2000, 3000 og 4000 Kr.

For en Indtægt af		Hovedstaden	Større Provinsbyer	Mindre Provinsbyer	Land-distrikterne
2000 Kr.	{ Husleje (2 à 3 V.).....	320	210	170	c. 120
	{ Kommunal Skat.....	70	110	110	60
	Ialt...	390	320	280	180
3000 Kr.	{ Husleje (3 à 4 V.).....	430	310	245	c. 200
	{ Kommunal Skat.....	110	230	230	100
	Ialt...	540	540	475	300
4000 Kr.	{ Husleje (4 à 5 V.).....	580	425	325	c. 250
	{ Kommunal Skat.....	180	330	330	180
	Ialt...	760	755	655	430

Herefter skulde Udgifterne til Bolig og Skat for Beboere af Lejligheder paa 2 à 3—4 à 5 Værelser i Hovedstaden være 210 à 330 Kr. højere end paa Landet. Den tilsvarende Forskel mellem større Provinsbyer og Landet bliver 140 à 325 Kr. og

mellem mindre Provinsbyer og Landet 100 à 225 Kr.

Der kunde nu være Tale om at fastsætte Stedstillæget forskelligt efter Lønnens Højde; de ovennævnte Tal giver Støtte for en saadan Tanke, som ogsaa har været